

שופטת הילדים

מאת חוה ברנד

בית משפט לילדים עבריינים הראוי לתפקידו, הוא אחד הבעיות אשר טרם נפתרו בארצות רבות ומתקדמות, וגם בארצנו.

לא פעם נכתב בעתונות על חוסר מוסדות מתאימים לילדים העבריינים, שצריכים משום כך לבלות את תקופת המאסר בבתי הסוהר הרגילים ובתנאים שאינם מתאימים לגילם ובוודאי שאינם עוזרים להטבת מעשיהם והרגליהם. חר" סר תקציב - נאמר - לא רק להקמת בית סוהר מיוחד ומתאים, אלא גם להקמת תנאים שימנעו את הנער הגדול מלהגיע לבית המשפט. מועדונים, מגרשי משחקים וספורט, שימשכו את לב הילד המשחק בקלפים ובקוביה ומעשן סיגריות מגיל צעיר. פיקוח על ביקור בהצגות הקולנוע ועוד ועוד. רב החסר על תשיב. אך חסר עוד משהו שאינו תלוי בתקציב. חסרים האנשים המתאימים שיטבו בבית המשפט המיוחד לילדים פושעים. כי לא כל שופט מבין את נפש הילד ולא כל איש חוק יודע כיצד לקרב את לבו של הילד ולהתקרב אל הילד. ולהפוך, אנשים המוכשרים לתפקיד זה - אין להם מושג בחוקים ובדרכי המשפט וכס המשפט רחוק מהם.

כידוע - לא רק ארצנו לוקה בחסר. עוד רבות הארצות שלא מצאו את הדרך למניעת פשעי הצעירים.

אחת הערים שמצאה פתרון היא העיר ממפיס במדינת טנסי אשר בארצות הברית.

בית המשפט לצעירים בעיר זו אינו מזכיר כל עיקר את בתי המשפט הישראליים. במקום הספסלים המקובלים ישנם כסאות נוחים ומקום השולחנות הכהים ישנם שולחנות נאים ועל ליהם עומדים תמיד פרחים רעננים. המשפטים מתנהלים באורח בלתי רשמי. והוא מעין בית משפט של שולחן עגול - אומרת השופטת - לכל אחד ישנה האפשרות לדבר ואיש לא יעזוב את החדר ברגש מרירות ועלבון. ובכך הבה נשב אל השולחן ונברר את הבעייה.

השופטת עצמה? זהו סוד גלוי, שהיא לא למדה מעולם בבית ספר למשפטים ומעולם לא עברה את הבחינות המקובלות לאנשי החוק. בת רופא מפורסם. אביה מת בילדותה והיא החליטה ללמוד רפואה. היא הצליחה אף לשכנע את אפטרופוסיה להכניסה לבית ספר לרפואה, אך אחותה הבכירה מתה והשאירה ילדים קטנים. וקמליה - השופטת - החליטה לחזור על שאיפת

קשת
KESHET

הנקוי לבעלי טעם
קשת מנקה וצובעת

בית בלימודים ולתפיל בילדי אחותה. באותם הימים הכירה עורך דין צעיר ומלא מרץ ונישאה לו. והיא התמסרה למשפחתה ולשלושת ילדיה הקטנים.

אך בעלה, שהעריך מאד את כשרונו, נותיה, השפיע עליה שתלמד משפטים במשרדו. ובמשך שנתיים היתה עובדת בערבים במשרד ועוד שנה וחצי עבדה עבודה חלקית במשרד.

יום אחד, כשליחותה את בנה לבית הספר, החלה תוהה נפשה על אופי הילדים ואנשים שהוא נפגש בהם בבית הספר. "תפקידה של אם טובה אינו מסתיים בבית", אמרה. ועוד באותו יום הלכה לבית הספר על מנת להפגש עם מורי בנה. לא עבר זמן רב ובזימרה נוסדה אגודה של "מורים והורים" והאשה הראשונה נבחרה למחלקת החינוך של העיר. ואז החלה מתבוננת בעיר עצמה, לראות מה עובר על הילדים אחרי עזבם את בית הספר. והרבה הרבה דברים לא מצאו חן בעיניה.

כשהגיעה השעה לבחור בשופט חדש לבית המשפט לצעירים בממפיס היתה קמילה קלי מפורסמת בכל העיר כאשה היכולה להשפיע על כל אדם להצטרף למחלקתה למען הנוער. ולמרות העובדה שהיא לא עמדה בבחינות חוק הוציאה פקודה מיוחדת המאפשרת לה להיות שופטת. ואם כי היא טרם ניגשה לבחינות אלה, פעם אחת בלבד. בכל שנות עבודתה הרבות, סירב בית דין עליון לאשר את פסק דינה.

כל הילדים שהיו בטיפול שומרים לה אמונים וזוכרים אותה לטובה. כל אימת שהם עוזבים על פני בית המשפט הם נכנסים לומר לה שלום. "אינך יכולה לשחרר ילד מהרגליו הרעים - לא על ידי הספת מוסר ולא על ידי גזרות" - היא אומרת "לעתיב קרובות מסיפים להם מוסר בשעה שהם אינם מסוגלים יותר לקלוט את הנאמר להם. כשהתנהגותו של הילד היא רעה יש בראש ובראשונה למצוא את הסיבה ולרפאה". עונש גופני נחשב בעיניה לא רק כבלתי מועיל, אלא כמזיק.

"אם יש לילד נפש ומרץ, הרי אין ספק שאפשרויות רבות לפניו. אם את עוזרת לילד שקט וחסר פעולה, יתכן שתצטרכי לשאתו כל חייו, אך אם תשני לטובה ילד שובב ופראי, הרי תשתהירי בזה כוח פורה ומועיל".

לפני שהם מרגישים בכך, היא מעוררת את הילדים העבריינים ליסוד מגרש משחקים חדש, בעזרת העירייה או להצטרף לתנועת נוער קיימת. כל ילד מקבל סיוע לפיתוח כשרונותיו האישיים. והיא משפיעה על ההורים ללמד ילד המצטיין בעבודת כפיים מקצוע מתאים במקום להפכו לפקיד ממדרגה שניה.

בהצליחה כל כך עם ילדי העיר היא מטפלת עתה הרבה בהוריהם. "האשה אינה בילדים - היא אומרת - אלא הורים. רוב החסרונות בילדים - הם המבוגרים" - ואכן כל מיני שגיאות וחסרונות של הורים מתגלים בבית המשפט.

ישנם הורים העוקפים בעצמם את החוק - "רק מעט" - ומתפללים כשיילדיהם מפירים אותו לגמרי. רבים האבות האומרים לילדיהם: התבונן היטב אם אין שוטר בסביבה - ומגביירים את מהירות המכונית עד הרבה מעל המותר. ישנם הורים הרבים תמיד זה עם זה ואינם שמים לב שילדיהם שותים כל מלה היוצאת מפייהם. ותמיד ישנן האמהות האומרות: נקה את רגליך, סדר את בגדיך, אל תעלה על הספה, אל תעשה את זה ואל תעשה זאת... והו אינו בית. וזהי הזמנה לכל ילד

לצאת אל הרחוב ואל כל מה שהוא נורא בחובו.

ורעים מכולם הם ההורים המסרבים לשאת באחריות האבהות או האמהות. "כל ילד מחפש את אהבת הוריו" - אומרת השופטת - "רבות מהנערות שיצאו לרחוב יצאו על מנת לחפש את האהבה שמנעה מהן בלדותם. הורים החושבים לצאת ידי חובתם על ידי סיפוק הצרכים הפיזיים בלבד, ואו להשאיר את הילדים לבית הספר או לעזרות - שוברים את לב ילדם.

ואכן, השופטת יסדה לה בית המשפט שבו היא מכהנת תחנה מייצגת להורים. מאות הורים מתייעצים בתחנה זו ומביאים לשם את ילדיהם לשם עצה ועזרה לפני שיגיעו לחטא עצמו. ולא לחנם קוראים לבית המשפט שבו היא מכהנת "אחד המרכזים הגדולים למניעת חטא באמריקה".

השופטת רוצה להרויח להורים ולכל איש מבוגר שאין דבר כזה כמו ילד "רע". וכל מה שילד, שסטה מדרך הישר וזקק לו הוא מידה מספיקה של אהבה והבנה. והיא מוכיחה זאת!

ורדה קפלצקי, הפסנתרנית והמלחנית המוסיקלית, חזרה מנסיעה ממושכת בחו"ל.

סיורים קלים בעיר

לא פעם שמענו את הסברות שבעוד שנים לא רבות נחיה לפי כפתורים. רצונך ארוחה - לחצי כפתור זה. רצונך נגינה - לחצי על כפתור שני. רצונך נסיעה נוחה - הרי כפתור המיועד לכך.

כמובן שאנו צוחקות לסוד הצמיצום הזה. ואיננו מאמינות שנוכה בו, אך משהו מעין זה מצאתי בקופסא הקטנה שראיתי בחנות לכלי בית.

מה זה? - שאלתי.

חבל כביסה - ענה החנווני.

ואכן בקופסא קטנה זו, העשויה מחומר פלסטי, ושקוטרה אינו עולה על 8 ס"מ, ישנו חבל כביסה באורך של 10 מטר בערך. את יכולה להשתמש בו בין בחדר ובין בחוץ. בחדר אם כי בטיה חורף או בחצר ובמפרסת בקיץ, ושוב אין החבל הקבוע צריך לקלקל את מראה המרפסת. הכיני רק שלשה ימים או מספרים בשלש פינות שעל אחד מהם תחלי את הקופסא הקטנה ועל שניים האחרים תחזיק את החבל. יש לך אפשרות למתוח את החבל במקרה שיתרופף מכובד הלבנים. כמובן שאין הוא עבור כביסה גדולה, סדינים, ציפות קטנות. אך הוא טוב בשביל כביסה קטנה, גרביים, לבנים, מגבות ובגדי ילדים. "זיפו" שם הקופסא הקטנה, ואחרי שהלבנים מתייבשים ואת מסירה אותם את מגלגלת את החבל בחזרה לתוך הקופסא ומניחה אותה במגירת המטבח עד לכביסה הבאה.

הרהורים

א. העצב המוב.

יש יגון היפה מן השמחה. יש עצב שהוא נפלא אף מן האושר הגדול. שונה הוא תכלית שינוי מן הצער המכרסם בלב. הצער - עלוב הוא, מכוער, שנוא. הצער קודר ואפור. הצער - יש לו פשר. ועל כן, חסר אונים הוא, מדכא ומביש. נימה של יאוש שורה בו. אין הוא נותן מנוח לאדם, רודפו בלי הרף, כבד ומעיק - מעמסה...

העצב - אין לו פשר. נפלא הוא. הרבה מן השירה יש בו... עצב כזה מרגיש אדם בשעה מאוחרת של בין הערביים, עשה שבני אדם מהלכים ברחובות שקטים ורוגעיים. יגון מופלא זה אצור אף, אף בילה העומדת בודדה, נשענת על גדר, ואף בשירתן של שתי נערות קטנות, המדלגות ברחוב. שירה חרישית ושלחה.

יגון מופלא הוא גם בעיניה של העלמה השוכבת על הספה בחזרה הא' פל ומתבוננת דרך וילאותיה הזעם לאיטם, לאיטם - בשמים החחרים תכלים ההולכים וכהים ההולכים וכהים ובכרוש הירוק הנע חרש - ועיניה מתמלאות דמעות. עצב סתום גם בלבו של אדם עת יתייצב מול יופי מושלם. עצב בלבו - עת יאהב. שווה הוא עצב זה בכל תענוגות העולם.

ב. האור הלבן והאור הצהוב. שונאים אנו את האור הצהוב, אך את האור הלבן - נאהב. אוהבים אנו את ברוך הנהב הצהוב, אך את אור החשמל הצהוב - נשנא. לבנו נמשך אל אורו הלבן של הירח, אך אור פנסי הרחובות בלילה - ידחה אותו.

מהו שנאהב באור הלבן? האם זהו הזוהר, ואולי החורון, הנצ' נוצ' העכפי - שנוסכים עלינו רגש' נות, עצבות, חוסר מנוחה ומשיכה לאין קץ...

האם חוק פיסו בלבד כאן - ולבנו נמשך בהשפעת קרני הירח לקראת משהו בלתי ידוע, בלתי נתפס - כמו שגלי הים נמשכים לירח? "ירח יקר הולך" - את מי לא עטף כליון נפש נוגה ועז למראה אורו השפוף על העולם? מי בעל נפש ולא ישנא את עגולי האור הצהובים הנשפכים מפנסי הרחובות אכולי הש' ממון, המגרשים את קרני הירח הבהיר רות, הדורסים על יופי?

אורול
MOUTH WASH
מרחיק כל ריח רע מכחה
תחוקי יצהר
נסיכות - לחצי כוס מים